

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy 624.2

Hely

Idő

"1950"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: Erzsébet híd roncsmentése

Forrás:

Kis Újság
1950 máj 16.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Székesfővárosi házi nyomda 1926 — 8891

Kis Újság
lent: 1950 MAJ 16

Idén befejezik az Erzsébet-híd roncsainak kiemelését

A Gellért-hegy alján, az összesükkül, kőpartok közé szorított Duna-mederben vadul viháncolnak a hullámok, hegyén-hátán járnak, sebések és gyorsak. Merészen csapódnak neki a hidroncsoknak, körülfonták az egykori Erzsébet-híd hullámsírba taszított roncsait.

Megtájdul az ember szíve, ha látja a roncsokat a vízben. Büszkén, mérsézen és kecsesen ivelte át a híd egykor a folyót, pillértámaszték nélkül pedig hosszú volt a híd; 290 méter csak a középső nyílása, az egész híd pedig 375 méter hosszú.

A rombolás ördöge ilte itt akkor ült ünnepét s a végelgyengült náci-fasizmus meggyilkolta Duna-hídjainkat, Walter, német őrnagy parancsára ezen a téli hajnalon egy náci német katona megnyom egy náci német robbanás nyomán elszakad a híd déli budai horgonylánc, megszakad a lánca és a 290 méter nyílású híd-szerkezet, a budai hidkapuzat a hullámsírba, a Duna medrébe zuhan. Elpusztult az Erzsébet-híd.

Amilyen könnyű volt az elpusztítása, olyan nehéz most a roncs kiemelése.

Erős itt a víz sodra, nagy itt a mélység, a láncokat épen kell kiemelni,

— természetes, hogy elhúzódtól az „exhumálása”.

Néhány héttel ezelőtti azonban, hogy derűsebbre fordult az idő, cölöperdő nőtt ki a hullámokból. Nap-nap után növekedtek az acélfák, erő-

pesti horgonyláncot, alátámasztották, hogy a roncsok kiemelése és az egyes részek amputálása után is megmaradjon a pesti kapuzat és megmaradjanak a pesti horgonyláncok is jelenlegi állapotukban — várva a híd újjáépítését.

— 1948-ban a további roncskiemelés lehetőségét és előfeltételeit megteremtik azzal, hogy a hajózó nyílást a Duna közepéről áttérálják a pesti hídfőhöz és ezért a pesti pillér melletti roncsokat (merekítő tartókat, a déli mederlánca egyes részeit) kiemelik, mintegy 1500 tonna súlyban. 1949: 640 tonna súlyú merevítő tartót és pályaszerkezetet emelnek ki. Elérkezett 1950 tavasza, a nagy munka elvégzésének ideje. Nem kisebb feladatot vállalnak az itt dolgozók, mint azt, hogy az északi, a Lánc-híd felé néző mederláncot, mely még roncsállapotban is a pesti kapuzat tetejéről a budai hídfőig egyhöz nyúl át.

négy cölöpjárom segítségével egyben emelik ki

Hogyan végzik el ezt a nagyszabású munkát? Válaszképp megtudjuk, hogy milyen nehéz feladat ez, és hogy ehhez a munkához kell a cölöperdő. Mert:

Elsősorban elkészítik a négy cölöpjármót, majd rájuk szerelik a hidraulikus sajtókat. Minden egyes járomról két-két húzószalagot kötnek az egyelőre még a vízben, illetve a pesti kapuzat tetején és a budai oldalon meg-megerősített, bekötött meder-

láncra. Zúgnak, kattognak akkor majd a hidraulikus sajtók, de kiemelik a mederláncot, amit végül is

a levegőben, állványozás nélkül bontanak szét,

hogy a híd újjáépítése idején minden egyes ízét, porcikáját felhasználhassák. Az egyes láncszemeket — melyek nem éppen könnyűsúlyúak — a levegőben folyamatosan, szinte izenként szedik le majd a mederláncról. S hogy teljes legyen a munka, a mederlánca kiemelése és szétszedése után még ebben az évben a budai kapuzat roncsaiból is kiemelnek 350 tonnát. Ebben az évben befejezik az Erzsébet-híd roncsainak kiemelését.

Az öreg Dunán közben vidáman, jókedvűen száguldanak a motorcsónakok, szállítják a dolgozókat a cölöpjármókra, melyek már alaposan megizmosodtak. Az északi mederlánca két oldalán helyezkednek el ezek a vascölöpök. A budai oldalról számítva az első már majdnem teljesen elkészült. Össze is fogózkodtak itt már a cölöpök, várják a hidraulikus berendezést. Itt dolgozik többedmagával Molnár Fülöp ácsmunkás.

— Bizony nem kis dolog, amit itt végzünk — mondja —, veszélyes munka ez. Itt a víz felett állva néha egy-egy pillanatra elgondolkodom, hogy milyen barbár, gonosz is az imperialista háború. És itt, a munka közben érzem igazán, hogy

csak a béke épít

Ez a roncskiemelés is a béke munkája. S hogy megvédjük ezt a békét, hogy mégegyszer ne nyulhasson senki sem gonosz kézzel hidjainkhoz, hogy imperialisták itt többé ne pusztíthassanak, boldogan irtam alá a béke-ívet. Nem elégszem meg azonnal ennyivel: munkával, jó munkával szegülök ellen magam is megbrígdó is minden háborús uszításnak: 195 százatékot teljesítünk víz felett. S hogy méltó módon köszönthessük a békemozgalmat, május 10-én kiugró eredményként 800 százatékot teljesítettünk.

Molnár Pál ifjú munkás pedig ezt fűzi hozzá nagybátyja szavaihoz:

— Kemény munka ez itt fenn, a cölöpjárom tetején, vagy 10 méternyire a mély Duna felett. De érde- mes dolgozni, mert

**munkánk nyomán is
sebb lesz az élet**

S hogy valóban úgy legyen, hogy mi fiatalok ne szenvedjünk többé végig olyan imperialista pusztítást, mint ennek a hídnak felrobbantása is volt, az ifjúság egységesítő kongresszusára én is több munkával készülök.

A víz felett jónéhány méter magaságban találjuk Rohm Józsefet, aki 1945 óta egyfolytában dolgozik a roncskiemelési szakmában, s már a szolnoki és a Boráros-téri hidroncsok kiemelésénél is dolgozott. Beszélgetésünk közben végig néz a munkahelyen.

— Elvégezzük ezt a feladatot is, mert ez a béke munkája...

A vén Duna habjai cirógatják a roncsokat, Nemsokát, mert hamarosan eltűnnek a roncsok...

Horváth B. Jenő